

REDACTOR RESPONSABIL:
IUSTIN ARDELEAN.

Abonamentele se fac,
plătindu-se nainte
în Oradea-Mare.

Ese în fiecare Duminică.

PREȚUL:

Pe $\frac{1}{4}$ de an . . . 1 fl. 50 cr.	Pentru România și străinătate, un an 20 fr.
Pe $\frac{1}{2}$ an . . . 3 fl. — cr.	
Pe un an . . . 6 fl. — cr.	

Luî Slavici.

«Pușcă gólă» — descărcată
E Mocioni, Pop și Rațiu,
Coroian și 'ntréga ceată
De Români adevărați?

Dar tu ce ești Slavici? Spune!
(Sag' mein Schatz mir vas du bist!)
Ești — ți-o spun — nu vr'o minune,
Ci — *revolver-journalist!*

Gurasatului.

Epistolă deschisă către Vulturul Bihorului

Blaj, 15 martie 1896.

Domnule Vultur!

Am sosit în Blaj de mai multe zile, dar înainte de-a-ți scrie câte ceva din „mica noastră R'mă“ trebuie să-mi trag samă cu d-ta. Î-ți vei aduce aminte de „Posta Redacțiunei“ a numărului 4, în care era și fatala notă: „*scrie-mă legibil, că n'am bani de ochelari!*“ Veđi, acésta, ți-o mărturisesc pe caracterul lui Brotea, m'a vătémát adénc, până la nodul călcăfului diplomatic al lui Slavici. Dar pentru aceea nu te spăria nimic, nu-'s om răsbunător, fără i-mi permit numai a-ți scrie o epistolă deschisă, abunăórá cum o fac asta „tribuniști“ cei fără de „Tribună“. când vréu se întunece

ochii nației, și să te întreb, că cine dracu a mai vėđut că Vulturii să aibă lipsă de ochelari? Nu! Absurdissimum est!

În fine eú nu port vina că nu știu scrie legibil, crede-mi, și acuma-mi sunt umflate degetele de când învățam caligrafia.

Ce să facem? Vulturul vede rău și n'are bani ca să-și cumpere ochelari, eú îi scriu, dar nelegibil. . . N'am ce face altă, decât să cer banii îndărăpt dela fostul meu dascăl de caligrafie ce i-a plătit fie-ertalul meu moș în naturalii sbierătoare și grohotitoare ca să mă scape de secundă. Țeu, decă ași pute pune mâna pe ei, am scăpa din necaz, ba mă prind, că ași mai trage câte una și la gât, care e mai uscat sërmanul ca măselele ce le ține Balteș în archiva comitetului, drept suvenir de la Duică, finul Slovacului. Țeu, ne-ar pune în picioare și n'am remané pe jos, abunăórá ca „*marfa scumpă*“ a tribuniștilor Slabo-Proști, împărțită *gratis* pe la toți copii din Transilvania.

Dar destul din aceste desmerdări politice, mai bine se ne decidem și noi a *esmite* liste de colectare, cum asta o fac mulți „naționaliști zéloși“. Se esmitem! Chiar și decă nu ne vom sătura odată bine după ele, cel puțin se știe lumea că ne interesăm de „sfânta cauză“ atât de susținută — *întré pocak*. Eu, ce-i drept, nu mă pré interesez de ea, ceea ce are a se esplica din motivul că eú n'am fost elevul lui Brotea, totuși însă, d-nule Vultur, te asigur că în cea mai apropiată adunare națională alăturându-mă pe partea

fostului Sănger, valo-riiosului Slabici, ca mare proprietar de pasive, voiū propune, ca să se primescă Bachus de mare protector al „sfintei cause“ în locul lui Marte și sigur, că avēntul ei va fi mai mare, numai cāt atunci se vor recere *mai multe colecte naționale*, fiind ađi beutura decā nicī nu pré pré, dar destul de scumpă.

Dar ce am eū cu tōte aceste, d-nule Vultur, pe mine mē arde la deget cauza nōstră, însă fi pe pace, am însărcinat deja pe Pulszki, că în proximal turneū panamistic sē comande o părechē de ochelari fără sticlă și proveđuți cu un șuștar de rađe Röntgeniane, iar pentru acoperirea speselor am se esmit colecte naționale în tōte părțile locuite de Romāni și mai ales de acei domni, cari prin faptele lor proprii aū devenit colaboratori ai „Vulturului“ și *coboritori* ai nației mult înșălate. Și cu o cale voiū ruga sē-mī tindă mână de ajutor toți acei „domni“ cari aū mâncat întru prosperarea nației individuali, dar în deosebī voiū ruga pe trifoiul junimiștilor, domnii: Lemne Archișceopul, Ionus Colți și Ciatăpșan Grecitogenitus. Te rog și pe d-ta, d-nule Vultur, că făcēnd sbor pe la curțile acestor domni, să le spuī, că decā n'aū îmbētat pe toți abiturienții, pentru care scop aū adunat bani mulți și frumoși, atunci barem dee samă de bani încușși, că de nu, mai iute ca tribunalele ungurești îi voiū înșira întrē martiri. . . Mîntescă ori și cum, numai desmetescă publicul!

Nu știu destulă e *o olă bună la un car de bâte*, dar facă-și slujba. Atâta pentru întroducere.

*

Înainte de a sosi în Blaj, sē spune, că pe aici făcēu mare haz „Minciunile istorice și alte minciuni“ ale lui Smigelszki, dar acum așa sē vede că publicul s'a îngreșosat de ele, deōrece încep a prinde rădăcinī „Minciunile naționale și alte minciuni“ de ale lui Slavici. Miră-te lume, cum pōte sē trăiască în Blaj un „pițigoiū“, cānd tot celibușul are câte o cușcă de bostan și încă șē-l veđi cum i-și pōrtă capul de pe sus, de gāndești că vrē sē mance vērcolacii de pe luna lui Smigelszki — bagsamă i s'a golit de cānd s'a făcut și el *stēlp* al causei compromise. La „conventicol“ n'a luat parte, dar în schimb împrăștie „Tribuna și tribuniștii“ lui Slabici, la tot băiatul (de omenii copți se cam ferește). Am înțeles, că acest „pițigoiū“ cu ochelari ar fi rugat redacția de la „Rēa-vestea Ură-știe“ ca sē trimită un sac de minciuni Slavice și teologilor din Blaj. Acestia le și așteptă cu multă nerăbdare, trăiesc bine dōra și aū lipsă de broșuri d'al'de-astea,

Mai încă una, d-nule Vultur, sē știī, că vērful relelor din Blaj 'l-a adus „Casina“ cea *mult dorită*, cānd și Blăjenii voiau să se prezenteze înaintea lumii de martiri, iar acum atât de *blăstemată* veđēnd că nu e de capul lor. Cum vei știī, statutele s'aū aprobat, dar a fost sfadă țigănescă pentru locatul ei. Junimiști cerēu ca să sē instaleze în hotelul „Univers“, ca sē mai pōtă trage câte-o țiră și „la măsauă“, îngro-

zinduse de a fugi în nopțile întunecōse pe la hotelurile antipopești. În butul junimiștilor, casina e într'o casă privată, dar mulți părinți aū eșit de la ultima ședință cu ochii vēnēți și „barbile“ smulse în contrarritutul grec și acuma i-și plāng cerbicoșia retrași din ochii „grecilor“ clevetitori. Tōte acestea „Unirea“ le acopere đicēnd: „Pe la noi și jur iarășī bāntue influenza“

Veđi, d-nule Vultur, ce stări șode?

Destul pentru acuma și încheiū sărutāndu-ți pliscul și ghiarēle.

al matala pricopsit

Sigma, m. p.

Resbunare jidovescă.

— Unde fugi Ișig? Ce e cu tine?

— Scandal! Am chepetat un pālmoī dila ferfluchter Lebme și ocuma grija me ce io face și unde io merge ca se resbun.

— Unde dară și ce vei face?

— Acase se pune io pi obraz apa rece.

Î-a răspuns.

Un *comerciant* incređut avē multă plăcere în de a bațjocuri pe popi, odată îi đice unuia:

— Christos a avut numai 12 popi, totuși unul dintre ei a fost Iuda.

— Adevērat, — îi respunse popa, — dar și Iuda numai atunci a venit la idea infamei trădării, cānd a început a sē amesteca în *ale comerciuului*.

S'a păcălit.

- Ce moimă e asta?
 — Pardon! E posa mea.
 — Aha! Milles pardons! *Sămână bine.*

Uitě-aşa! . . .

(Anecdotă populară)

Întră lumea de tot felul
 Ce vine la asentare,
 Ca să fie şi Țigani,
 Nu e ceva lucru mare;
 Dar ca ei și-acî ajungă
 De batjocură și ris,
 Totuși e ceva cam mult
 Și ceva de nedescris

*

Așa un Țigan odată,
 Ce se ține învățat,
 A pățit'o reu sermanul
 Când a fost la asentat,
 Căci 'nainte lui un altul
 De la arme-a fost scutit
 Din pricina unui deget
 Ce îi era *îndoit*,
 Și Țiganul vedând asta
 A creșut și el îndată
 Că 'ncărminduși policarul
 De la mîna lui cea dreaptă
 Pré ușor va fi să scape,
 Căci doctorul n'o să știe
 Și cu asta va scăpa
 Și cióra de cătănie.
 Planul și-'l făcu îndată,
 Degetul și-'l încărligă
 Chiar atunci când căpitanul
 Pe Țigan pe nume-'l strigă.
 Țiganul pășește țanțoș
 Ca orî și care fecior
 Și se duce drept în față
 Până la domnul doctor.

Acî doctoru-'l întorce
 De o mână și-'l sucește,
 Ba mi-'l plimbă și prin sală
 Și il face de tușește,
 Tôte-'s bune căci merg strună,
 Dar acum bagă de samă
 Căci degetul de la dreapta
 Pare-a fi lipit de palmă,
 Și-'l întreabă pe Țigan
 Că: așa el s'a născut?
 — „Nu-'s născut așa, țucate-aș,
 Dar mi s'a frânt cam de mult!“
 — „Nu ții minte, mēi țigane,
 Cum era mai înainte?“
 — „Cum se nu, așa era!“
 Și degetul și-'l întinde.

* *

C'o fi scăpat bietul cióra —
 Asta eū nu v'o pot spune,
 Dară cred c'o veți ghici-o.
 Că nu e mare minune.

Floridor.

Anecdote contimporane.

I.

Archi . . . *Mi . . .* mai în anii trecuți a căpătăt, nu știu de la cine, un fel de tinctură pentru văpsirea părului. El, cărunt fiind, avé tocmai necesitate de așa ceva și a început a-și unge barba. După două zile însă, fatalitate! barba lui în loc de a înnegri, devenise *verde* ca șpenotul. În urma acestei triste experiențe nu 'l-ai fi putut scôte timp de o lună din cabinetul seū nicî cu 4 boî.

II.

Conducătorul corului funebral din Sibiiū, care e totodată și profesor de cîntări la seminarul Andreiian, mai în anii trecuți a vroit să țină morală unui cleric, absolut de 8 clase și cu matură. Profesorul il certa mereū, clericul însă sedé nepăsător, ba nicî că se uita la profesor. Acesta eșinduși din pepeni, începú:

— Cum, d-ta nicî nu ascuți la vorbele mele? Eū, când eram la teologie, stam haptac înaintea profesorului.

— Se pôte, — țise clericul — pentru că dóră pe atunci *profesorul era om absolut* și clericul avé 4 clase gimnasiale numai, pânăcând astăzi *clericul e om absolut* și profesorul are numai 4 clase gimnasiale.

De-atunci profesorul din chestiune nu-și mai pré face de lucru cu clericîi, temênduse, nucumva se-'l mai păcălescă și altul.

III.

Păscălierul din Avrig, cu numele Nicolae *Paraschiv* și păscălierul *Sâlca* din Porumbac întelninduse odată la hotel „*rogojină*“ încep a să lauda fiecare cu ineria sa. Unul țicé că știe ghici *trecutul*, celalalt *viitorul* și așa se rămășesc pe câteva buteliî de bere.

Păscălierul din Avrig se duce acasă să-și aducă Păscălia. În timpul acela Sâlca i-și ia informațiuni despre trecutul lui Paraschiv de la doi învățători cari erau de față.

Abia sosește Paraschiv și Sâlca încep să-i spună trecutul: că a fost militar, ba că a căzut odată beat într'o gărlă, ba odată din șopru, etc. Paraschiv se mira, că erau toate adevărate. Când apoi Sâlca continua: că pe Paraschiv odată l-a cercat Dumnezeu (notandum: Paraschiv era odată *sărit din minte*), acesta îi reflectă mânia că nu Dumnezeu, ci dracul și din una din două *ajunseră la pârâială*, iar cei de față au bătut aldămașul și ei au rămas cu flocăiala.

Judecată justă.

Margareta: Lăsați-mă 'n pace, d-nilor! Judecați d-văstră ce omeni sunt aceia, cari nu mai încetă cu complimentele la adresa unei dame.

Ambii: Mincinoși.

Criminal, care însuși se pedepsește.

X. Căsătoria fiind un joc hazard, ar trebui oprit sevă pedepsit.

Y. Lasă, frate, că dora căsătoritul să *pedepsește însuși* prin faptul că se *însoră*.

Cap de măgar.

S'a întâmplat odată, că moșul din munții apusenți s'a dus la Alba-Iulia să-și cumpere o pipă. Iși inhobă ochii pretutindenea, dar nicăieri nu găsi pipă după placul lui. Întră deci într'o librărie și cere pipă

— Nu vindem noi pipe, mă prostule, — îi dice librarul.

— Dapoi ce vindeți voi dară?

— *Capuri de măgar*, dar ved, că tu n'ai lipsă de așa ceva.

— Hm! Atunci de, bun tîrg ai avut astăzi, d-nule, că precum ved — *numai unul ți-a mai rămas*, — îl fripse moșul.

Atunci¹⁾

Veră era și séră era,
Stele luciau prin ceață,
Cu tine cū sub frasin ședem
Stringându-te în brațe.

Te-am strins la piept, te-am sărutat
Cu-o dulce fericire,
Numindu-te „*mireasa mea*“
Iar tu pe mine „*mire*“.

Acum

De treizeci de ani deja ești a mea . . .
Și-o fată nî-e măritată,
Și din mireasa mea subțire
S'a ales o sócră lată.

Și când astăzi al nostru ginere
La tine se gîndește,
Nefericitul suspină șoptind
Un tipic! » *Domne ferește!* «

Nucleus.

¹⁾ Scöse din „*Urzica*“, fôia umoristică scrisă a societății „*România Jună*“ din Vi na.

„Bólă de apă.“

Popa: Ce ești supărat, țigane?

Țiganul: A murit tata, țucate-aș.

Popa: Cum, mă, în ce bólă?

Țiganul: În „bólă de apă“, țucate-aș.

Popa: ???

Țiganul: S'a innecat în gărlă, bietul.

Pene de Vultur.

Băiatul unui sêrb cuminte prinsese odată un pește din Bega și scoțânduși briciagul. la moment voi să-l și curățescă de solți. Peștele lunecânduși printră mîni, cădu în apă, la ce sêrbulețul ascunzînd briciagul la spate, mereu îi striga: *Vino dragă pește, că n'am briciag.*

Era o iarnă teribilă când Cula țiganul fu donat de balabustă-sa cu un purdelaș alb ca cióra și mare ca pumnul. Fiindcă în satul acela nu se afla popă, țiganul viri pe bietul purdelaș într'o straiță și hași cu el pe dricul iernei la popa din satul învecinat ca să-l boteze. Când ajunse la popa și dete să-și scotă băiatul din straiță, acesta era inghiețat ca osul. Țiganul atunci privind milos spre *degetele lungi* ale inghiețatului îi dise popii: „Bătu'l-ar să-l bată, părinte, a inghiețat mânca'l-aș, măcar că, uite la degete, *ce lăutar bun s'ar fi ales din el.*“

Ungurul din Tarcafa trebuia să ducă o epistolă la Beiuș.

Prinse deci patru boi la car, epistolă o puse în șerpar, și el mergând naintea boilor, — *duse scrisoarea pedestru.*

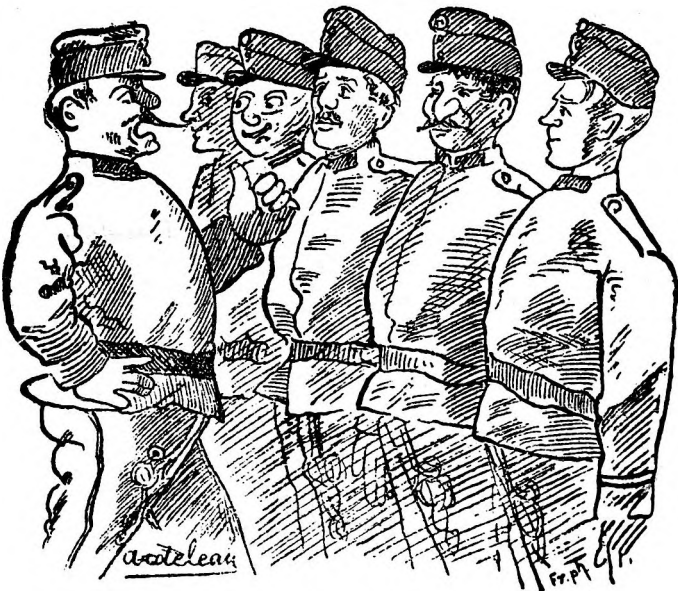
Jidanul cumpărase un cal la târgul Aradului și tocmai când era să-l plătească, vânzătorul vroind să laude calul îi dice:

— Așa, ȳeu, jupâne! Ai cumpărat un cal sprinten ca smeul, pe care, decă-și începe odată cursul, nici că-l poți opri 7 mile de pământ.

— Atunci nu trebe la mini, — ȳice jidanul — pint-ruche ȳo șede numa la 4 mile, și nu vré ȳo dipt lume se merg 7 mile.

— Nu plângeți dragii mei, — ȳice odată vulpea către fiii sei, luânduși remas bun de la ei, — mângăiați-ve cu aceea, că *iarăși ne vom mai revede cândva în cușcă* (cursă).

La casarmă.

Sergentul: (cătră un voluntar, de-abia intrat în armată.) Ce ești d-ta în civil?

Voluntarul: Doctor de filosofie.

Sergentul: (supărat) Auleo! Ce glumești, mă prostule, o *bólă* ca aceea dóră nici nu există.

Bucurie distrusă.

O femeie, vizitând în temniță pe bărbatul ei, condamnat la 3 ani muncă silnică și care era să fie transportat a doua ȳi la ocnă, ȳice în cur-ul convorbirei către densusul:

— Măne, când vei pleca la ocnă, am să vin cu cei trei copilași ai nostri la gară ca se te mai vedem odată.

— Nu, nu vreū acésta!

— Veți, așa ai fost în totdeuma. *Nici cea mai mică bucurie n'ai vrut să faci copilașilor tēi și mie,* — îi ȳise femeia suspinând.

D-nul profesor Dr. Spaima.

— Decebal era un monstru atât de monstruos, încât odată *ocasionalmente* s'a sinucis *el însuși.*

— Ottone al III-lea de și a murit înaintea tatălui seu, dar totuși, în proporțiune cu etatea sa, destul de timpuriu.

— Din analele lui Tacit s'au perdut aproape mai multe decât câte au scris autorul în totă viața sa.

— E lucru constatat, că iarna e mai tare ca vėra, deorece iarna îngheață apa, pânăcând vėra nu clocotește.

— Istoria nu ne spune, că Moisi de a căruī cap de jidan a spart o tablă.

— Decorul bărbaților e mustața în tocmai ca la femeī — corseta.

CLAPPHORN. ¹⁾

Astă-vėră în cernelă
Două mușce mī-au căđut,
Eū am ris când pe-amėndouē
Trist murinde le-am vėđut.

Dar acum, scriind mai iute
Bărbătușul a eșit
Acățat de vėrful penei
Și scrisoarea mī-a mănjit.

*

Știi, ce poți să 'nveți în fine
Dintr'acésta, dragă frate?
— Să nu riđi nici când de mórtea
Mușcelor amozate.

Nucleus.

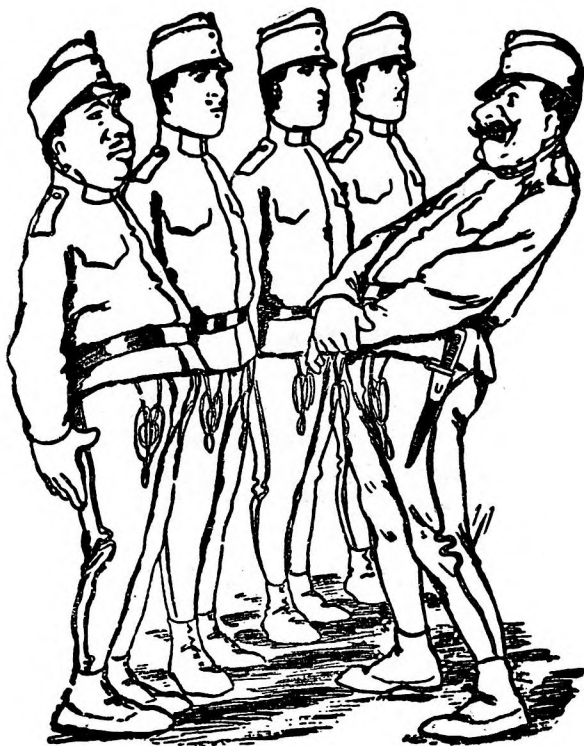
¹⁾ Tot din «Urzica».

Compliment medicului.

Medicul: Par' că prospicieți mai bine. Cum te simțești?

Pațientul: Har Domnului, de când nu v'am vėđut, — mai bine.

Din filosofia d-nului sergent Matraguna.

Sergentul : Infanterist Miculă !

Micula Strêmbii : Herrr !

Sergentul : Spune-mi ce datorință are soldatul când mai marele seî il imbie cu un pahar de bere ?

Micula : Ștințez cu plicare, ma rog la domnu strajameșter, se-î „salutaréscă“ și se-î mulțuméscă după „forșrit“.

Sergentul : Măgarrule ! Să o beie.

Marșșș !

ȘTIRI TERIBILE.

* *Fenomen rar*. Tótă lumea românéscă e surprinsă de minunea, că încă nici n-î s-a desprimăvêrat și deja aî și resărit un fel de bureți (bolundăriți). Cine gustă din acest soiî de bureți, păștește ca *popa cela „a lui Iuón“* seî cum naiba 'l chiamă, din munțiî apusenî, care gustând din ei pré pré porcește, a nebuniî bietul. Aceste bolundăriți sunt sădite de marele *botanic Slavici*, care apoi le-a și botezat cu numele de „*Tribuna și tribunisti*“. La banchetul „conventicolului“ din Broscopolea analisânduse acești bureți, s'aî constatat, că nu's pericolosî — *pentru cei nebunî*.

* *Provocare*. Infanteristul Micula Strêmbii, profesorul dr Spaimă și d-nul sergent Matraguna prin aceste șire provócă pe popa George *Muntean* din Órda de sus a se rectifică, respective de a da desluciri pentru ce densus la 3 martie st. n. a. c. în gura postului mare s'a dus — plane *neinvitat* — la ospetu jidanului Citron din Órda de jos, și pentru ce a mâncat acolo *chiar în postul cel mare* „hazafias libapecsenye“ și „kóser-kolbász“, încât țêraniî creștiniî vedendu-î îmbălarea prin feréstră, s'aî scandalisat de un astfel de

păstor? Apoi pentru ce a bêtut acolo atâta vin „kóser“ până ce îl umflase *dicțiile patriotice*, ba mai târziu nici că-și mai puté întorce lopata 'n gură, ba și reverenda îi era jupuită de jumere de gâscă?! De ce s'a imbulđit acolo, încât jidanii șopteu mereu că : „szem-telen buta oláh papja“?

Să respunđă, că adevêrate sunt aceste? și dacă da, atunci Micula Strêmbii il va dăce cu „ștramportu“ la Viena și-l va supune la un nou botez *cu brișca*, apoi ca pe un *rabiner recipiat* il va inchina de trei ori dracului.

Să auđim de bine!

* *De ale Sașilor*. În numărul trecut al fôiei nóstre am adus știrea telegrafică, că Sașiî din Sibiiî aî năpădit în prăvălia „La Vulturul“ a „Reuniunei române de consum“ de acolo, vroind a mânca tóte luminările și petroleul aflător acolo pentru ca să se lumineze pe din lăuntru. Așa se vede însă, că Sașiî dracului nu s'aî îndestulit numai cu atâta, fără a voit se pape și emblema „La Vulturul“, fiind însă din fer, n'a potut să o mistuiescă și așa eroismul săsesc s'a manifestat în murdărirea cu tină a emblemei.

Nici un necaz însă, iară se va reculege bietul frate și atunci — sigur — pe mulți Sași va consuma.

Poliția din Sibiiî se escuză, că de loc nu dënse are de cu et să răpescă hrana de la „Vultur“, ci flămêndul avocat de acolo S. *Pêcurariu*, care după ce au despoiat pân'acuma nenumêrate oi de lână, ar vré să se gâdăléscă un pic și cu „Vulturul“. — Vorba e, că S. *Pêcurariu* din un impuls săsesc atât de neexplicabil cât și necualificabil a făcut delație contra prăvăliei române „La Vulturul“ la universitatea săsésă și la poliție. Deórece însă căpitanul poliției prin scusa sa din „*Tribuna*“ spune, că avocatul *Pêcurar* a delaționat, astfel acest domn fișcaroș a vedut de bine ca să se róge de ertare, ca să fie áștmod cruțat de „*Tribuna*“. — Atâta!

Fire-aî de ris prin panorame, *Pêcurariule* !

TELEGRAME.

București, 15 martie n. În urma destăinuiriilor d-lui *Aurel C. Popovici*, neobositul luptător *Brotea* s'a fôrte oboșit. E témă că va cădê în „*paralysis progressiva*“. La dorința d-nului *Mitică Scuxa* mai mulți veterinarî aî ținut deja consiliu. Veterinarul *Hossu din Curticiu* e de părerea, că o astfel de vulpe națională ar avé a se cura contra armurării.

București, 16 martie n. Bolnavul *Brotea* are ferbințeli archi-liberale, și brodește pururea de premiul *Academiei* (5000 de lei.)

București, 17 martie n. Destăinuiriile d-nului *Aurel C. Popovici* ne fac evidentă lipsa înființării unui balamuc național. Națiunea, decă e recunosctóre, trebuie să se simțéscă dătóre cu acésta companiei brote-slavică.

București, 18 martie n. D-nul *Aurel C. Popovici* prin descoperirile sale nă-a spus multe despre *Brotea*; dar cu o întrebare totuși nă-a rămas dator, anume: care este prețul pentru care *Brotea* se lapădă de programul național? Decă ne va spune și acest lucru, apoi este un mare filosof.

Cluj, 17 martie n. *Moldován Gergely* s'a decis a presenta *Academiei Române* un op spre premiare și astfel să facă concurința ortacului seî *Brotea*.

Sas-Sebeș, 15 martie n. Hodorogă-Henteș a răgușit de plânsul și tânguirea că nu a reușit cu «conventicolul». Dr Elekes dălbînând din ochi ȳice: multe diagnose am făcut, dar aici sum mut. Popa Blaga lăcrimând strigă: acesta e o pierdere mai mare ca ceea ce o am avut la napî; nu mî-ar mai trebui alta decăt să fîu și suspendat. Iar bietul adjutant Berian îi ȳice: eî am învățat în seminar de la părintele Ghibu și Cunțan că decăt nu poți altcum, să te puni pe post și rugăciuni; decî — în genunchi! — În acesta poziție dănd preste ei popa Zevedeiu, le ȳice: pęcătoșilor! tot știți voi că eî am putere a vę lega și de(ie)sle^(gn).

Din ale vieții familiare

Ea: Ce placere ai în fumatul cel mult? Eî nu pot suferi fumul și decăt continui a fuma tot așa, eî te voi părăsi.

El: Veđi, dragă, asta o știem eî, că pe omul fumător tóte bólele lipiciose il părăsese.

Dómei «Catița»

I.

Până ce beam noi la bere,
Cochetai cu «dumnealui»;
Sę vede că ai plăcere
De «urătul satului»!

II.

«Cafă nu e!» — mi-ai răspuns —
Cređui . . . cafă și-a rămas,
Dar ai dat'o pe ascuns
Chiar celui «cu rip pe nas».

Nu veđi, că-i o pocitură? . . .
Ce ochi, ce nas și ce față,
De-o atare creatură —
Đeu, nu și sę face graț?

Pfui, pfui, pfui!
Dă'-l în știrea dracului!!!

Dobra, 12 martie n. 1896.

Rîșnițar.

Froba țiganului.

Popa: Męc, cioroiule, de ce dai găinilor tale apă caldă de bęut?

ȳiganul: Hapoî de, męcate-aș părinte, vręu sę probez decăt nucumva vor oua, bată-le pricina — ouę ferte.

PARTEA SERIÓȘĂ.

De vęndare.

Administrațiunea fóiei «Vulturul» aduce la cunoștința on. public, că are de vęndare «Vulturul» din anii 1892, 1893, 1894 și 1895 complet, legat separat fiecare an. Prețul unui an costă numai 3 fl. plus speșele postale.

 Rugăm cu insistința pe toți acei abonați ai fóiei nóștre, cari încă nu și-au achitat cu noi pân' acuma costul abonamentului de pe simeștrul curent, se o facă acesta de urgență, căci speșele ce le avem cu edarea fóiei sunt colosale, iar alt sprijin de nicăiri n'avem, decăt numai din abonamentele incurse o susținem.

«Bis dat, qui cito dat.»

Administrațiunea «Vulturului».

POSTA REDACȲIUNEI.

V. M. (Cheșu.) Ești achitat cu abonamentul până la 1 iulie a. c. — Salutare!

X. Y. (Ș.) «Untauglich» — De poesii amoróse n'avem lipsă, trimitele directe cui le dedici.

N. N. Sę póte óre, că un om cum ești d-ta, care te afirmi de «naționalist» sę fi în stare a face arătare contra colegului d-tale *la inspectorul regesc?* — De și ne aveseđi despre acesta în scris, noi nu putem crede că ai fi capabil de un lucru atât de mărșav. Scrisórea acesta ni-ai scris'o d-ta de sigur sub efectul unei iritațiuni momentane. — De celalalt lucru vom mai vedé.

R. M. Sin. Sunt niște cioplituri scóșe din alte foi, nu se vor publica.

Omer. Ar fi bună — decăt n'ar fi ră.

Ramiro. La lucru! Jos cu lenea! Avem lipsă mare de «anecdote contimporane», de glume mai mici și de «anecdote poporale».

Șogan. (S.) De mult nu ni-a mai venit nimica. Ce e cauza?

Veverița. Cele trimise nu se pot publica.

Z. Ar. Am primit.

P. O. (G.) Nesmintit. De loc, cum sę va desprimavęra.

Iste. Te vedem bucuros. (Szt János u. 442.)

Verus. Póte că cu timpul da, dar de presinte ba. — Salutare!

BĂILE EPISCOPIEII ROM. CAT. (PÜSPÖKFÜRDŐ)

(Lângă Oradea-Mare.)

se vor deschide la 1 mai a. c.

Atragem atențiunea publicului român asupra acestor băi, cari atât prin admirabila lor apă (ferbinte de la natură) cât și prin poziția lor farmecătoare, — aședate fiind într'un loc de tot romantic, incungiurat de munți și păduri, — și-au câștigat renume.

Publicul român, care de decii de ani încóce cercetază băile „FELIX“ (din vecinătatea băilor episcopiei) se probeze iestimp a cerceta *băile episcopiei* și sigur se vor convinge, că aceste băi stau mai pre sus decât orii cari altele de felul acestora.

Efectul apelor acestor băi e fabulos, s'a constatat deja in decursul anului trecut, că căii bolnavi de *reumatism, de stomac, serofulă, catarh cronic, splina, etc.* au cercetat băile acestea, *toți le-au pârșit sănătoși.*

Apele lor constau din: Natrium Chlorid, Kalium Chlorid, Calcium sulfat, Natrium hidrocarbonat, Lithium hidrocarbonat, Calcium hidrocarbonat, Magnesium hidrocarbonat, Calcium fosphat, Aluminium hidroxid. Temperatura lor e de 33° R.

Când atragem ăstmod atențiunea publicului român asupra acestor băi, anunțăm totodată, că arendatorul lor este iestimp

ALEXANDRU CZEGLÉDY,

(arendatorul hotelului „Arborele verde“ din Oradea-Mare)

care in decursul unui lung șir de ani a dat deja destule probe, că e vrednic de încrederea Românilor in cea ce privește atențiunea lui deosebită că atât comoția, cât și viptul și servițiul, să fie neesceptionabil.

Cu toți decii iestimp la băile episcopiei (Püspökfürdő) !!!

Musica va cânta piese românești dîlnic.

➤ *Tóte mai ieftine decât orii unde!* ➤

Intemeiat la 1887.

„VICTORIA“

Intemeiat la 1887.

INSTITUT DE CREDIT ȘI ECONOMII, SOCIETATE PE ACȚII.

Sediul: ARAD, casa proprie, calea Archiducelui Iosif Nr. 2.

Capital de actii: **fl. 300.000.** Fond de reserva: **fl. 80.000.**

Depuneri: fl. 800.000; Circulația anuală : fl. 10,000.000.

Primește depuneri spre fructificare, după cari solvește 5% interese, fără privire la terminul de abdicere.

Darea de venit după interese încă o solvește institutul separat.

După starea cassei, depuneri până la 1000 fl. se restituiesc îndată la prezentarea libelului, fără abdicere.

Depuneri se pot face și ridicá și prin poștă și se efectuesc momentan după sosirea comandai.

Direcțiunea institutului.